

1971 சூலை 8]

இணைப்பு II

[239-ம் பக்கத்திலுள்ள அடிக்குறிப்பைக் காண்க]

காவிரி நீர் குறித்து மைசூர் மாநிலத்துடன் உள்ள தகராறு.
சிறு வெளியீடு

முகவுரை.

தமிழ்நாட்டிலும், மைசூரிலும் காவிரியின் பாசன ஏற்பாடுகள் குறித்த பின்னணி விவரங்கள் மைசூருக்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் இடையே 1892, 1924-ம் ஆண்டுகளில் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்களின் முக்கியக் கூறுகள், இந்த ஒப்பந்தங்கள் கையெழுத்தாவதற்கு வழிகோலிய நிலைமைகள், மைசூரில் காவிரியின் கிளை நதிகளில் மைசூர் அரசு ஏவளையும் சலந்தாலோசித்து அனுமதி பெறாமல் தன் போக்திலேயே பாசனத் திட்டப் பணிகள் சிலவற்றை நிறைவேற்றியதால் ஏற்பட்டுள்ள சிக்கல்கள், இப்பாசனப் பணிகளால் காவிரியின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள தமிழ்நாட்டின் முக்கியப் பாசன நலன்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பேராபத்து, தமிழ் நாட்டின் நெற்களஞ்சியங்களாகத் திகழ்கிற திருச்சி, தஞ்சாவூர் மாவட்டங்களுக்குத் தொன்றுதொட்டுப் பயன்பட்டு வருகிற, வழக்கப்படியான பாசன நலன்களை முழுதும் பாதுகாப்பதற்குத் தமிழ்நாட்டிற்குள்ள தெளிவான நிலை ஆகியவை இச்சிறு வெளியீட்டில் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கப்பட்டுள்ளன.

காவிரி நீரினைப் பங்கிட்டுக்கொள்வதில் தமிழ்நாட்டிற்கும் மைசூருக்கும் நடந்த பேச்சுவார்த்தைகள், கடிதப் போக்குவரத்து இவற்றின் பொதுவான பின்னணி விவரங்கள், இது குறித்து இணக்கமான உடன்பாடுகளை எடுத்துக்கொண்ட ராயர்சியில் மத்திய அரசின் பங்கு ஆகியவற்றையும் இச் சிறு வெளியீட்டில் காணலாம். இத்தன்மையான தண்ணீர் தகராறுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு 1956-ஆம் ஆண்டு மாநிலங்களுக்கிடையிலான தண்ணீர் தகராறுகள் சட்டம் எந்த அளவுக்குப் பயன்படும் என்பதும் இதில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. இச் சிக்கலை விரிவாக ஆழ்ந்து ஆராய்வதானால், பல்வேறு நீர்கோள் பகுதிகளிலிருந்தும் வடிந்து விழுகிற தண்ணீர், மைசூர் நீர்த்தேக்கங்களின் தண்ணீர்ப் பங்கீட்டை முறைப்படுத்தும் விதிகள், அவற்றில் நீர் தேக்கி வைப்பதற்குரிய நெறிமுறை, மொத்தப் பாசன ஏற்பாட்டில் தேவைப்படுகிற தண்ணீர், பயன்படுத்தப்படுகிற தண்ணீர் பற்றிய முழுமையான புள்ளிவிவரங்கள் ஆகியவற்றை அலசி ஆராய வேண்டியிருக்கும். இவை யெல்லாம் மிகவும் தொழில் நுட்பத் தன்மை வாய்ந்தவை; எனவே, பொதுவான நீர் அளவு விவரங்கள் மட்டுமே இதில் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன.

காவிரிப் பாசன ஏற்பாடு.—காவிரி ஆறு முன்னாள் சமஸ்தானமாகிய குடகிலுள்ள மெர்க்காராவில் உற்பத்தியாகிறது. மேட்டூருக் கருகில் ஹோகனக்கல்லில் தமிழ் நாட்டிற்குள் நுழைவதற்குமுன், காவிரி ஆறு மைசூர் மாநிலத்தில் சுமார் 150-200 மைல் நீளத்திற்கு ஓடுகிறது. மைசூர் மாநிலத்திலே, ஹேமாவதி, லட்சுமணா தீர்த்தம், கபினி, சுவர்ணவதி, சிம்ஸா, அர்க்காவதி ஆகிய முக்கியமான பல

[1971 சூலை 8]

கிளை நதிகள் காவிரியில் கலக்கின்றன. தமிழ் நாட்டிலே காவிரியின் முக்கியமான கிளை நதிகள் பவானி, அமராவதி, நொய்யல் ஆகியவைகளாகும்.

காவிரியின் கிளை நதிகளின்கீழ் உள்ள பாசனப் பரப்பைத் தவிர, தமிழ்நாட்டிலே காவிரியின் மூலம் பாசனம் பெறும் பரப்பளவு பத்து லட்சம் ஏக்கருக்கு மேல் உள்ளது. இதில் பாதிக்கு மேற்பட்ட பரப்பளவு, கரிகால சோழன் காலத்திலிருந்து 1,500 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வெண்ணூறு, காவிரி மூலம் பயன்பெறும் தஞ்சை மாவட்டப் பழைய கயவாய்ப் பகுதியில் (D Tal) அமைந்துள்ளது. 1934-ல் மேட்டூர் அணை கட்டப்பட்ட பிறகு, பழைய ஆயக்கட்டைப் போல், 1/5 பங்குள்ள பரப்பளவு இப்போது “புதிய கயவாய்” (New D Tal) என வழங்கப்படுகிற கூடுதல் பகுதிப் பாசனத்தின் கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டது. இதற்கு தேண்டிய தண்ணீர் காவிரியில் கல்லணையிலிருந்து பிரிந்து செல்கிற கல்லணைக் கால்வாய், மன்னார்குடி வட்டத்தில் வடவாறு, விரிவுக் கால்வாய், மைசூருடன் செய்து கொள்ளப்பட்ட 1924 உடன்படிக்கையின்படி அதிகாரம் அளிக்கப் பட்ட மேட்டூர் தென்கரை விரிவுக் கால்வாய்கள் இவற்றிலிருந்து கிடைக்கிறது. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள ஆயக்கட்டைத் தவிர, திருச்சி, தென்னார்க்காடு மாவட்டங்களில் காவிரி, கொள்ளிடம் நதிகளின்கீழ் ஏராளமான நிலங்கள் பாசனம் பெறுகின்றன. இந்த நிலங்களும் பன்னெடுங் காலமாகவே இப்பாசன வசதியைப் பெற்று வருகின்றன.

மைசூர் மாநிலத்தில் காவிரியின்கீழ்ப் பாசனம் பெறும் பரப்பளவு குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. ஏற்கெனவே, பாசனம் பெற்றுவரும் பரப்பளவு ஏறத்தாழ 2 லட்சம் ஏக்கர்தான். 1924-ம் ஆண்டு வாக்கில் மைசூர் கட்டிமுடித்த கிருஷ்ணராஜசாகரம் அணை மூலமாக, 1,25,000 ஏக்கர் பாசனம் பெறுவதால், இப்போது பாசனம் பெறும் பரப்பளவு கூடியுள்ளது.

காவிரியின் கீழ் பாசன பாங்கு.—தமிழ் நாட்டில் கயவாய்ப் பகுதிதான் காவிரி பாசனப் பயனைப் பெரிதும் பெறுகிறது. பயிர் விளைவுக்குக் கயவாய்ப் பகுதி வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளதால், பல நூற்றாண்டுகளில் இப்பாசன அமைப்பு முறை வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. தமிழ்நாட்டில் கயவாய்ப் பகுதி மேடு பள்ளமின்றி சமநிலமாக உள்ளது; பாசனம் பெறக்கூடிய நிலப்பரப்பும் அதிகமாக உள்ளது. இயற்கையாய் அமைந்த கிளைக் கால்வாய்கள் பல இருக்கின்றன. சரிவு அதிகமாக இராததால், இக்கால்வாய்களின் மூலம் பயனடையும் பரப்பளவு மிகுதி. ஆற்றோட்டத்தில் வழிந்து வரும் வண்டலெல்லாம் கயவாய்ப் பகுதியிலேயே படிகிறது. உலகிலே ஆற்றுப் பாசன அமைப்பு எதுவும் இயல்பாக உள்ள நிலையே இது. நைல் நதியானாலும், மிளிவியியானாலும், கோதாவரியானாலும், சிந்து நதியானாலும், கங்கையானாலும் நிலைமை இதுதான். ஆற்றின் தொடக்கப் பகுதிகளில் அல்லாமல், கயவாய்ப் பகுதிகளில் பாசன வசதி பெருகுவதன் இயல்புக்கு இதுவே காரணம். இம் மாநிலத்திலே சோழர்களின் மகோன்னத காலத்தில் தமிழர்கள் மேற்கொண்ட ஆர்வம் மிக்க முயற்சி, அவர்களின் மேதகு மேதை, கடும் வெயிலிலும் அயராது உழைக்கும் ஆற்றல் ஆகியவை இம் மாநிலத்தின் பாசன ஏற்பாட்டினை வளர்ப்பதற்குப் பெரிதும்

1971 சூலை 8]

காரணமென்னாலும், இவ்வாறே மைசூர் மாநிலத்தில் பெரிய அளவில் பாசனப் பரப்பளவைப் பெருக்குவதற்கு அம் மாநில இயற்கை அமைப்பும் இயல்பாய் அமைந்துள்ள இடர்பாடுகளும் முட்டுக் கட்டையாக விளங்கி வந்துள்ளதைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

காவிரியின் கீழ் கயவாய்ப் பாசனத்துக்குள்ள பாதுகாப்புகள்.— காவிரி நீர் வாயிலாகப் பாசனம் பெறுவதற்குத் தமிழ் நாட்டிற்குப் பன்னெடுங்காலமாக உள்ள உரிமைகளுக்கே முதலிடம் தரவேண்டும் என்பதை மைசூரும், தமிழ்நாடும் எப்போதும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. எனவே, தமிழ்நாட்டிற்கு வரவேண்டிய தண்ணீர்ப் பெருக்களை எவ்வகையிலும் பாதிக்கும் முறையில் மைசூரில் முயற்சி எதுவும் மேற்கொள்ளப்படக்கூடாது என்ற கொள்கை ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டுள்ளது. 1850-ஆம் ஆண்டு வரையில், மைசூர் மாநிலத்தில் ஒரு சிறிய பரப்பளவே காவிரியின் மூலம் பாசனம் பெற்றுவந்தது. சிறு கால்வாய்கள் மூலம் பாசன வசதி பெற்றுவந்த பரப்பளவு அதுவரை கணிசமான அளவு அதிகரிக்கவில்லை. 1850-ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டே, நீர்த் தேக்கங்கள், அணைக்கட்டுகள், பொறி மதகுகள் முதலான சிறு பாசனப் பணிகள் கட்டுவதன் மூலம் காவிரியின்கீழும் அதன் கிளை நதிகளின்கீழும் பாசனம் பெறும் பரப்பளவை அதிகப்படுத்த மைசூர் அரசு முயற்சிகளை மேற்கொண்டது.

தொடக்க காலத்தில் மைசூரிலும், தமிழ்நாட்டிலும் காவிரியின் தண்ணீரைத் தேக்கி வைத்து, பயிர்த் தேவைகளுக்கேற்ப திட்ட வட்டமான அளவுகளில் தண்ணீர் விடுவதற்கு பொறி மதகு அமைப்புகளோ நீர்த் தேக்கங்களோ இராததால், காவிரி ஆற்றுப் பெருக்கின் அடிப்படையிலேயே, ஆறு பெருக்கெடுத்து ஓடும் பகுதிகளின் அடிப்படையிலேயே மைசூரிலும், தமிழ்நாட்டிலும் தொடக்க காலத்தில் காவிரிப் பாசன வசதி அமைந்தது. 1850-ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டே பாசனப் பணிகளைச் சிறிய அளவில் இருந்தாலும் சீராகவும் தொடர்ந்தும் மைசூர் அரசு கட்டிவந்த தொடங்கியது. இவ்வாறு பாசனப் பணிகள் சட்டி முடிக்கப்பட்டதால், மைசூரில் காவிரியின்கீழ் பாசனம் பெறும் பரப்பளவு அதிகமாயிற்று. அதன் காரணமாகத் தமிழ்நாட்டிற்கு வரும் காவிரி நீரின் அளவு குறைந்து போயிற்று. இதனால், தமிழ்நாட்டிற்கு வாலாயமான பாசன உரிமைகள் நாளாவட்டத்தில் பாதிக்கப்படுமோ என்று அப்போதிருந்த சென்னை மாகாணப் பொறியாளர்கள் கவலை கொள்ளத் தொடங்கினர். எனவே, தமிழ்நாட்டின் பாசன நலன்களுக்குப் போதிய பாதுகாப்புகள் ஏற்படுத்துவதற்காக, இது குறித்து மைசூர் அரசுடன் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டது.

இரு மாநிலங்களிலும் ஓடுகிற ஆற்றின் நீரினைப் பயன்படுத்துவதற்குத் தமிழ்நாடும் மைசூரும் முதன்முதலாக 1892-ஆம் ஆண்டில் நிலையான ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டன. தமிழ்நாட்டிற்குப் பன்னெடுங் காலமாக வழக்கமாகவே இருந்துவரும் பாசன உரிமைகள் மைசூரில் புதிதாகப் பாசனம் அளிக்கத் தண்ணீர் எடுக்கப்படுவதால் எவ்வகையிலும் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்பதே இந்த ஒப்பந்தத்தின் மையப் பொருளாகும். இந்தக் குறிக்கோளை

[1971 சூலை 8]

எய்துவதற்காக, இரு மாநிலங்களுக்குத் தண்ணீர் தரும் வகையில் மைசூரிலுள்ள முக்கிய நதிகள் இன்னவையென்று குறிப்பிடப்பட்டன. இந்த நதிகளில் உள்ள தண்ணீரை மைசூர் அரசு தடுத்து நிறுத்தினால், தமிழ்நாட்டில் இப்போதுள்ள பாசன வசதிக்கு வேண்டிய நீர்ப் பெருக்கு வராது போகும். இந்த ஆறுகளில் இடையிடற்ற நீர்ப் பெருக்கு இருப்பது தமிழ் நாட்டிற்கு மிக மிக முக்கியம். இத்தகைய ஆறுகள் “பட்டியல் ஆறுகள்” என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. தமிழ் நாட்டின் இசைவும் ஒப்புதலும் இன்றி, இப்பட்டியல் ஆறுகளில் புதிய பாசனப் பணி எதையும் மைசூர் கட்டக்கூடாதென 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆறுகளில் புதிய பாசனப் பணி எதையேனும் மைசூர் அரசு கட்ட விரும்பினால், திட்டப் பணியின் முழு விவரங்களைத் தமிழ் நாட்டு அரசுக்கு மைசூர் அரசு கொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான், தமிழ் நாட்டிற்கு வழக்கமாக உள்ள பாசன உரிமைகள் புதிய பணியால் பாதிக்கப்படாது இருக்குமா என்பதைத் தமிழ்நாட்டு அரசு உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடியும். எனவே, தமிழ்நாடு இசைவளித்தால் தான், மைசூர் புதிய பாசனப் பணிகளை மேற்கொள்ள முடியும். பன்னெடுங்காலமாக வழக்கமாக இருந்துவரும் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகவல்லாமல் மற்றப்படி தமிழ்நாடு இசைவு தர மறுக்கக்கூடாது என்றும் இந்த ஒப்பந்தத்தில் விதித்துறை உள்ளது. காவிரி நீர்ப் பள்ளத்தாக்கில் பட்டியலிட்டு அவ்வாறு வகைப்படுத்தப்படாத ஏனைய ஆறுகளில் இத்தகைய பாசனப் பணி கட்டுவதற்குக் குறிப்பான தடை எதுவும் விதிக்கப்படவில்லை என்றாலும், ஆற்றின் கீழ்ப் பகுதி மக்கள் என்ற முறையில் தமிழ் நாட்டு மக்களுக்குப் பன்னெடுங்காலமாக காவிரி நீர்ப்பாசன வசதி பெறுவதற்கு இருந்துவரும் உரிமைகளைப் பாதிக்கும் வகையில் மைசூர் எதையும் செய்யக்கூடாது என்பதே 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் உட்கிடைப் பொருளாகும்.

கிருஷ்ணராஜசாகர்—மேட்டூர் நீர்த் தேக்கங்கள்.—1909-ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாட்டிலிருந்த அரசு தமிழ்நாட்டிலே மேட்டூரில் காவிரிக்குக் குறுக்கே எதிர்ப்பு நீர்த்தேக்கம் கட்டுவதற்காக இந்திய அரசுக்குச் செயற் குறிப்புகளை அனுப்பியது. இதனால், கயவாய்ப் பகுதியில் பாசன வசதியைச் சீர்படுத்தவும் முறைப்படுத்தவும் முடியும், இதனால், தண்ணீரை நல்ல வகையில் பயன்படுத்தவும் பாசன வசதியைத் திறம்பட முறைப்படுத்தவும் முடியும். இவ்வாறு தண்ணீரைச் செக்கனமாகப் பயன்படுத்துவதால், ஏற்கெனவே இருந்துவரும் பாசன உரிமைகளின்படிக்கான தண்ணீர் அளவுக்குள், காவிரி பாசன ஏற்பாட்டின்கீழ் கூடுதலாக 3 லட்சம் ஏக்கர் பரப்புக்குப் பாசன வசதி அளிக்கக் கருதப்பட்டது.

இதே சமயத்தில், மைசூர் மாநிலத்தில் காவிரியின்கீழ் பாசன வசதியை 1,25,000 ஏக்கருக்குப் புதிதாக அளிக்கவும் சிவசமுத்திரத்தில் மின்சக்தி எடுக்கவும் கிருஷ்ணராஜசாகரத்தில் காவிரியின் குறுக்கே நீர்த்தேக்கம் அமைப்பதற்கான திட்டத்தை மைசூர் அரசு வகுத்தது. இத் திட்டத்தின் விவரங்களைத் தமிழ்நாட்டு அரசுக்கு அனுப்பி 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின்கீழ் தமிழ்நாட்டின் இசைவினைக் கோரியது மைசூர் அரசு. மைசூர் திட்டம் குறித்துக் கிடைத்த விவரங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில், மைசூர் அரசு வகுத்

1971 சூலை 8]

திருந்த திட்டம் 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தை மீறுகிறது என்றும், தமிழ்நாட்டிற்கு முறைப்படி உரித்தான தண்ணீர் வசதியை மோசமாகப் பாதிக்குமென்றும், அப்போதிருந்த தமிழ்நாட்டு அரசு கருதி, அத் திட்டத்திற்கு ஒப்புதலளிக்க மறுத்தது.

நீண்டகாலப் பேச்சு வார்த்தைக்குப் பிறகு, கிருஷ்ணராஜ சாகரம் கட்டுவது குறித்த தகராறு 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் ஏற்பாடு செய்துள்ளவாறு நடுவர் தீர்ப்புக்கு 1914-ல் விடப்பட்டது. நடுவராகிய ஸர் ஹென்றி கிரிப்பின், தமிழ் நாட்டிலே ஆண்டின் பற்பல மாதங்களில் கல்லணையில் குறிப்பிட்ட ஆழத்துக்குத் தண்ணீர் இருக்கும் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் காவிரியில் தண்ணீர் விடுவதற்கு உட்பட்டு, கிருஷ்ணராஜசாகரத்தில் நீர்த் தேக்கம் ஒன்றை மைசூர் அரசு கட்டுவது அனுமதிக்கப்படத் தக்கதே என்று தீர்ப்பளித்தார். இவ்வாறு தண்ணீர் விட்டு, குறிப்பிட்ட ஆழம் தண்ணீர் இருப்பதை உறுதிப்படுத்தினால், தமிழ்நாட்டில் காவிரி கயவாய்ப் பகுதியின் தலைப்புப் பகுதியாகிய கல்லணையில் தமிழ் நாட்டுப் பாசனத்திற்கு வேண்டிய அளவு தண்ணீர் இருக்கும். நடுவர் தீர்ப்பினை எதிர்த்து இங்கிலாந்திலுள்ள இந்தியா மந்திரிக்கு அப்போதைய தமிழ்நாட்டு அரசு மேல் முறையீடு செய்தது. காவிரித் தண்ணீர் குறித்த எத் தகராறிலும் கிழக்கண்ட கோட்பாடுகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று ஸர் ஹென்றி கிரிப்பின் வகுத்துவைத்தார்.

(i) தமிழ்நாட்டில் பாசன வசதி பன்னெடுங்காலமாகவே இருந்து வருகிறது. இவிமேல் மைசூரில் ஏற்பட இருக்கிற பாசன வசதி நீட்டிப்புக்கு எதிராக, தமிழ்நாட்டில் ஏற்கெனவே இருந்து வரும் உரிமைகளுக்கு முதலிடம் அளிக்கவேண்டும்.

(ii) பட்டியல் ஆறுகள் எதிலும் மைசூர் அரசு பாசன நீர்த் தேக்கம் கட்ட விரும்பினால், முழுமையான விவரங்களைத் தமிழ் நாட்டிற்குக் கொடுக்க வேண்டும். மைசூர் அரசு அவ்வாறு கொடுக்கத் தவறினால், முழு விவரம் கொடுக்கப்படவில்லை என்று காரணம் காட்டியே, தமிழ்நாடு அரசு அதற்கு இசைவு அளிக்க மறுத்து விடலாம்.

(iii) உரிமை யாருக்கு உள்ளது என்ற ஐயப்பாடு எழுந்தால், அது குறித்துத் தமிழ்நாட்டிற்குச் சாதகமாகவே தீர்ப்பளிக்க வேண்டும். காவிரியின்கீழ் தமிழ்நாட்டிற்கு ஏற்கெனவேயுள்ள அதிக அளவிலான பாசன நலன்களைக் கருதிப் பார்த்து இவ்வாறு தீர்ப்பளிக்க வேண்டும்.

ஸர் ஹென்றி கிரிப்பின் அளித்த தீர்ப்பினைத் தள்ளிவிட வேண்டும் என்று இந்தியா மந்திரிக்குத் தமிழ் நாடு அரசு மேல் முறையீடு செய்தபின், உடன்பாடு காணுவதற்காக. மைசூர், தமிழ்நாடு அரசுகள் மீண்டும் கூடிப் பேசவேண்டும் என்று ஸர் ஹென்றி கிரிப்பின் கருத்தறிவித்தார். கிருஷ்ணராஜசாகரம் குறித்து உடன்பாடு ஏற்படுகிற வரையில் மேட்டூரில் காவிரியின் குறுக்கே நீர்த் தேக்கம் கட்டுவதற்கு இந்திய அரசு அனுமதி அளிக்க மறுத்தது, இது நிலைமையை மேலும் சிக்கலாகிவிட்டது. மேட்டூர் நீர்த் தேக்கத் திட்டம் மைசூரை எவ்வகையிலும் பாதிக்காது என்றும், கூடுதலாக

[1971 சூலை 8]

தண்ணீர் எடுக்காமல், ஏற்கெனவே வழக்கமான உரிமையுள்ள நீர் வசதியைப் பயன்படுத்தவே மேட்டூர் நீர்த்தேக்கம் கட்டப்படுவதால் கிருஷ்ணராஜசாகர நீர்த் தேக்கம் குறித்துக் கருத வேண்டியதே யில்லை என்றும் இந்திய அரசுக்குச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. இருப் பினும், தமிழ்நாட்டு அரசின் இக் கருத்தினை இந்திய அரசு ஏற்க மறுத்துவிட்டது. கிருஷ்ணராஜ சாகரம், மேட்டூர் இரு இடங் களிலும் நீர்த்தேக்கம் கட்டுவது என்ற கூட்டு ஒப்பந்தம் ஒன்றை மைசூர், தமிழ்நாடு மாநிலங்கள் செய்து கொள்ளவேண்டுமென இந்திய அரசு விருப்பம் தெரிவித்தது.

மேலணையில் தமிழ்நாட்டிற்கு முறைப்படி உரிமையுள்ள தண்ணீர் வசதியைக் குறித்து நீண்ட நெடுங்காலமாக மைசூருடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தியபின், அந்த உரிமை அடிப்படையில் மட்டுமே கிருஷ்ணராஜசாகரம் அமைக்கப்படுவதற்கு இசைவு அளிக்கப்படும் என்று கூறி, 1924-ஆம் ஆண்டில் மைசூரும் தமிழ்நாடும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. இந்த ஒப்பந்தம் 1892-ஆம் ஆண்டு நிலையான ஒப்பந்தத்தின் இணைப்பு என்ற முறையிலேயே செய்துகொள்ளப் பட்டது.

1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தம்.—1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளவை தவிர மற்றவற்றில் 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் செயல்படும் என்று திட்டவாட்டமாக அறிவித்துவிட்டு, செய்து கொள்ளப்பட்ட 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் முக்கியக் கூறுகளாவன:—

(1) ஒப்பந்தத்தில் விதித்துள்ள வகையில் தமிழ் நாட்டுப் பாசனத்துக்கு வேண்டிய நீர் வசதி முதற்கண் கண்டிப்பாகத் தரப்பட வேண்டும் என்ற நிலையான நிபந்தனைக்கு உட்பட்டு 1,25,000 ஏக்கர் நிலத்திற்குப் பாசனம் அளிக்கும் வகையில் கிருஷ்ணராஜசாகரம் திட்டத்தை மேற்கொள்வதற்கு மைசூர் அனுமதிக்கப்பட்டது. தமிழ் நாட்டிற்கு வேண்டிய இத் தண்ணீர் வசதியை அளித்த பின்னரே கிருஷ்ணராஜசாகர நீர்த் தேக்கத்தில் நீரைத் தேக்கவைக்கலாம் (அதன்பின் கிருஷ்ணராஜசாகர அணை கட்டப்பட்டு, இவ்விதிகளின் படிச் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.)

(2) மேட்டூர் திட்டத்தின்கீழ் மேற்கொண்டும் 3 லட்சம் ஏக்கருக்குப் பாசன வசதி அளிக்க மேட்டூர் நீர்த் தேக்கம் கட்டு வதற்கு 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் 10 (iv) பகுதியின்கீழ் தமிழ் நாடு அனுமதிக்கப்பட்டது.

(3) கிருஷ்ணராஜசாகரம் தவிர காவிரியின் கீழும் அதன் பட்டியல் ஆறுகளின்கீழும் 4,500 கோடி கன அடி நீர் கொள்ளும் வகையில் நீர்த் தேக்கங்கள் கட்டி 1,10,000 ஏக்கர் பரப்புக்கு மேற் கொண்டு பாசன வசதி அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய மைசூர் அரசு அனுமதிக்கப்பட்டது. இதுவும், கிருஷ்ணராஜசாகரம் கட்ட வேண்டுமானால், விதிகளின் கீழும் ஒழுங்குமுறைகளின்படியும் தமிழ் நாட்டிற்கு உரித்தமான தண்ணீர் வசதியை எவ்வகையிலும் பாதிக்கவோ குறைக்கவோ கூடாதென்கிற கண்டிப்பான நிபந்தனைக்கு உட்பட்டதாகும். இதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, மைசூர் பாசனப் பணித் திட்டத்தின் முழு விவரங்களையும் தமிழ்நாட்டிற்கு

1971 சூலை 8]

அளிக்கவேண்டும். அப்போது தான் தமிழ்நாடு மேற்கூறியதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். சில ஒழுங்குமுறை ஏற்பாடுகளின்கீழ் 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் விதித்துள்ளபடி தமிழ் நாட்டிற்கு உறுதியாகத் தரவேண்டிய தண்ணீர் அளவு “வரையறைப் பெருக்கு” (limit flows) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. எனவே, இந்த வரையறைப் பெருக்கு, கிருஷ்ணராஜசாகரம் மட்டும் செயல்பட்டு வந்த காலத்தில் தமிழ்நாடு பெற்று வந்த தண்ணீர் அளவாகும்.

(4) தமிழ்நாட்டில் பவானி, அமராவதி அல்லது நொய்யல் போன்ற காவிரியின் கிளை ஆறுகளுக்குக் குறுக்கே நீர்த் தேக்கம் ஒன்றைக் கட்டினால், தமிழ்நாட்டில் கட்டப்படும் நீர்த் தேக்கத்தின் 60 சத வீதத் திறனுள்ள எதிரீடு நீர்த்தேக்கம் (Offset Reservoir) ஒன்றைக் கட்டுவதற்கு மைசூர் அரசுக்கு உரிமை உண்டு. ஆனால், மேற்படி ஒப்பந்தத்தில் முற்சொல்லப்பட்டுள்ள பகுதிகளின்கீழ் தமிழ் நாட்டுக்கு அல்லது மைசூருக்குச் சேர வேண்டிய நீரின் அளவு எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படக்கூடாது.

1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின்படி மைசூரும் தமிழ் நாடும் முறையே கிருஷ்ணராஜசாகர் நீர்த் தேக்கத்தையும், மேட்டுரில் ஸ்டான்லி நீர்த் தேக்கத்தையும் கட்டின. ஆனால், மைசூர் அரசு அதன் பின்னர் உடனடியாக, மேலே 3-ஆவது நிபந்தனையில் கூறியுள்ளபடி, எதிரீடு நீர்த் தேக்கங்கள் மூலமாக 4,500 கோடி கன அடி நீர் (4.5 T.M.C.) வரையில் 110,000 ஏக்கர் நிலங்களுக்குப் பாசன வசதி அளிக்கத் தவறியது. தமிழ்நாடு பவானி, அமராவதி ஆறுகளின் குறுக்கே நீர்த் தேக்கங்களைக் கட்டியது.

(5) 50 ஆண்டுகள் கழிந்தவுடன் அதாவது 1974-ல் மைசூர், தமிழ்நாடு ஆகியவற்றின் பாசன வசதிகள் விரிவு படுத்தப்பட்டமை குறித்து 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் சில பகுதிகளை மறு ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ள வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் வகை செய்யப்பட்ட தற்கு மேல், மைசூர், தமிழ் நாட்டில் மேற்கொண்டும் பாசன வசதிகளை விரிவுப்படுத்துவதற்காக உபரி நீரைப் பயன்படுத்துவது குறித்த 4 முதல் 8 வரையில் உள்ள பகுதிகள் மறு ஆய்வு செய்யப்படுவதற்குட்பட்டவையாகும். பரஸ் பரம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க அடிப்படையில் ஒப்பந்தத்தைச் செயல்படுத்துகையில் நடைமுறையில் கிடைத்த அனுபவத்தின் அடிப்படையிலும் மேற்சொன்ன மறு ஆய்வு செய்யப்படும். இவ்வாறாக, இவ்வொப்பந்தம் 1924-ஆம் ஆண்டிலிருந்தே 50 ஆண்டுகள் முடிவடைகையில் செயல்திறனற்றுப் போவதில்லை. ஆனால், அப்போது இருக்கக்கூடிய உபரி நீரைப் பயன்படுத்தி பாசனத்தை மேற்கொண்டும் விரிவுப்படுத்துவதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை மறு ஆய்வு செய்வதுபற்றியே இந்த ஒப்பந்தம் 50 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பரிசீலனை செய்யப்படும்.

மைசூருடன் தமிழ்நாட்டுக்குள்ள தகராறு.—மைசூர் அரசு, தமது பகுதியில் உள்ள, பட்டியல் ஆறுகளின் குறுக்கே சில பெரிய பாசனத் திட்டங்களை அமைக்கும் பணியை மேற்கொண்டுள்ளது. அவாகளது திட்டங்கள் பொதுவாக மூன்று வகைப்படும்.

[1971 சூலை 8]

(a) 4,500 கோடி கன அடி வரை கொள் அளவுள்ள நீர்த் தேக்கங்களின் மூலம் 110,000 ஏக்கர் பரப்பளவு நிலங்களுக்குப் பாசன வசதி அளிப்பது குறித்து 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் 4-ஆவது பகுதியின்கீழ் பாசன வசதியை விரிவு படுத்துவதற்கான நீர்த் தேக்கங்கள், இப் பகுதியின்கீழ் ஹேமாவதித் திட்டம் மைசூர் அரசால் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது.

(b) தமிழ்நாட்டின் பவானி, அமராவதித் திட்டங்களுக்குப் பதிலாக அந்த நீர்த் தேக்கங்களின் திறனில் 60 சத வீதம் வரை திறனள்ள எதிரீடு நீர்த் தேக்கங்கள். இத் திட்டங்கள் மைசூர் அரசினால் கபினி, சுவர்ணாவதி ஆறுகளின் குறுக்கே கட்டப்பட்டு வருகின்றன.

(c) மைசூரில் பட்டியலின்கீழ் வராத ஆறுகளிலிருந்து (அதாவது பட்டியலின்கீழ் வகைப்படுத்தப்படாத ஆறுகள்) வரன் முறையற்ற வகையில் விரிவுப்படுத்தப்படும் பாசன வசதிகள் 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் இந்த ஆறுகளைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லப் படாததைக் காரணமாகக் காட்டி தமிழ்நாட்டிற்கு உத்தரவாதமாகக் கிடைக்கக்கூடிய வரையறைப் பெருக்கு அளவிற்கு நீர் விடவேண்டிய கடமையையும் புறக்கணித்து மைசூர் அரசு இத்தகைய செயல்புரிந்து வருகிறது.

இத் திட்டங்கள் மைசூர் அரசினால் தமிழ்நாடு அரசின் இசைவின்றியும் இந்திய அரசின் தொழில் நுட்ப ஒப்புதலைக் கூடப் பெறாமலும் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. திட்ட ஆணைக்குழு அமைக்கப் பட்டதிலிருந்தும் மத்திய மாநில அரசுகளிடையே தற்போது உள்ள நிர்வாக ஏற்பாட்டின்கீழும், பெரும் பாசனத் திட்டம் எதுவும், குறிப்பாக மாநிலங்களுக்கிடையே சிக்கல்களை விளைவிக்கக்கூடிய திட்டம் எதுவும் திட்ட ஆணைக் குழு, இந்திய அரசு ஆகியவற்றின் தொழில் நுட்ப ஒப்புதலைப் பெறாமல் நிறைவேற்றப்படக் கூடாது.

இத் திட்டங்கள் குறித்து, அடிப்படைச் சிக்கல்கள் பற்றிய கருத் தொருமைப்பாடு எதுவுமின்றி பல ஆண்டுகளாகக் கடிதப் போக்கு வரத்து நடந்துவந்த போதிலும் மைசூர் அரசு 1961 முதற்கொண்டே இத்திட்டங்களை முனைந்து நிறைவேற்றத் தொடங்கியது. 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின்கீழ் மைசூருக்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள பாசன விரிவுப்பணிகள் தமிழ்நாட்டிற்குச் சேரவேண்டிய குறைந்த அளவு நீர் கட்டாயமாக விடப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனைக்குட் பட்டவையாகும், குறைந்த அளவுத் தண்ணீர் விடப்படவேண்டுமென்பது 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் உத்தரவாதமளிக்கப் பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டின் பாசன உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்பது 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படை விதியாகும். 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் பிற்சேர்க்கையாகும் என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. மைசூர் அரசு கிருஷ்ணராஜசாகர் நீர்த் தேக்கம் கட்டுவதற்கு தமிழ்நாடு அரசு 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின்கீழ் இசைவளித்தது. 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் 3-ஆவது பகுதியின் கீழும் 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் கீழும் மேற்சொன்ன இசைவு அளிக்கப் பட்டது. 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் 3-ஆவது பகுதி தமிழ்நாட்டிற்குப் பன்னெடுங்காலமாக உள்ள பாசன உரிமைகளைப்

1971 சூலை 8]

பாதுகாக்க வகை செய்கிறது என்பது இதிலிருந்து புலகுகிறது. 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் ஒருபடி அதிகமாகவே சென்று 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள வாலாயமான உரிமைகளை அளவிட்டு வரையறுத்துள்ளது. 110,000 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள நிலங்களுக்குப் பாசன வசதி வழங்குவதற்காக 1924-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் 10-வது பகுதியின்கீழ் மைசூர் அரசு ஹேமாவதித் திட்டத்தைக் கட்டுவதற்குமுன் தமிழ்நாட்டிற்குச் சேர வேண்டிய குறைந்த அளவு நீர் கண்டிப்பாக அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்று வரையறுக்கும் நிபந்தனைகள் முதலில் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு மீண்டும் மீண்டும் தெளிவு படுத்தியுள்ளது. மைசூர் அரசு இந்த உத்தரவாதங்களை அளிக்க ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் சொல்லியுள்ளவாறு தமிழ்நாட்டின் பாசன உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று வரையறுக்கும் ஒப்பந்தத்தைச் செயல்படுத்தும் வகையில் ஹேமாவதித் திட்டம் பற்றிய முழு விவரங்களையும் கொடுக்கவில்லை. மேலும் ஹேமாவதி நீர்த் தேக்கத்தின் நடைமுறை விதிகளுக்கும் மைசூர் இணங்கவில்லை. தமிழ்நாட்டிற்குச் சேர வேண்டிய நீர் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டாலும் கவலை கொள்ளாமலே ஹேமாவதி நீர்த் தேக்கப் பணியைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றத் தனக்கு உரிமை உண்டென மைசூர் சொல்வதாகத் தெரிகிறது.

கபினி, சுவர்ணவதி திட்டங்கள் பற்றிய விவரங்களையும் மைசூர் அரசு கொடுக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டின் பாசன உரிமைகள் பாதிக்கப்படும் என்ற கவலையில்லாமல் மைசூர் அரசு இத்திட்டங்களைத் தன் போக்கில் நிறைவேற்றி வருகிறது. நமது பாசன உரிமைகள் எந்த விதத்திலும் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்ற நிபந்தனைக்குட்பட்டே இந்த நீர்த் தேக்கங்களுக்கு 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின்கீழ் அனுமதி வழங்கப்பட்டது என்பது தமிழ்நாட்டின் வாதமாகும். இந்த அடிப்படைத் தேவை நிறைவேற்றப்படாவிடின், மைசூர் அரசு இப் பணிகளைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றக் கூடாது என்பது தமிழக அரசின் கருத்தாகும். பட்டியலில் வராத ஆறுகளைப் பொறுத்த வரையில், மைசூர் அரசு இந்த ஆறுகளிலிருந்து தன் மனம் போன போக்கில் பாசன வசதிகளைச் செய்து கொள்ளலாம் என்பது 1892, 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தங்களின் கருத்தல்ல என்பதைத் தமிழ்நாடு அரசு கட்டிக் காட்டியுள்ளது. “வரையறுக்கப்பட்ட நீர்ப் பெருக்கு” தமிழ்நாட்டிற்குக் கட்டாயமாக அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற வாலாய உரிமைகள் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும். தமிழ்நாட்டிற்குச் சேர வேண்டிய நீர், பட்டியலில் சேர்ந்துள்ள ஆறுகளிலிருந்தும் பட்டியலில் சேர்க்கப்படாத ஆறுகளிலிருந்தும் கிடைக்கின்றது. பின்னர் சொல்லப்பட்ட ஆறுகள் முன்னர் சொல்லப்பட்ட ஆறுகளின் கிளைகளாகும். பட்டியலில் சேர்க்கப்படாத ஆறுகளில் அனை கட்டினால் அது பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஆறுகளின் போக்கைக் கண்டிப்பாகப் பாதிக்கும். இதனால் மொத்தமாகப் பார்க்குமிடத்து தமிழ்நாட்டிற்குச் சேர வேண்டிய நீரின் அளவு பாதிக்கப்படுகிறது. மைசூர் அரசு தன் போக்கில்

[1971 சூலை 8]

அணைகள் கட்டுவதனால் ஏற்படும் விளைவு இது என்பது மறுக்க முடியாததொரு உண்மையாகும். ஆயினும், மைசூர் அரசு இந்த உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது.

காவிரியின் கிளை ஆறுகிய ஹாரங்கியில், மைசூர் அரசு தற்போது கட்டி வரும் பெருந் திட்டத்தை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். இந்த ஆறு முதலில் குடகு மாநிலத்தில் இருந்தது. குடகு மாநிலம் 1892, 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திடவில்லை. இத் திட்டத்தினால் ஏறத்தாழ 75,000 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள நிலங்களுக்குப் பாசன வசதி விரிவு படுத்தப்படுகின்றது. 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் 10 (iv) பகுதியில் மைசூரில் காவிரி அதன் கிளை ஆறுகளின் கீழ் பாசன வசதி அளிக்கப்பட்டுள்ள பரப்பளவிற்கு இது நிகரான பரப்பளவாகும். ஹாரங்கி நீர்த் தேக்கத் திட்டம் நிறைவேற்றப் படிந், தமிழ்நாட்டிற்கு வரும் நீரின் அளவு பாதிக்கப்படும். ஹாரங்கி ஆறு 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் திட்டவாட்டமாகச் சேர்க்கப்படாததால், அது பட்டியலில் சேர்க்கப்படாத ஆறாகும் என்பது மைசூர் அரசின் வாதமாகும். நாம் மூன்னரே கட்டிக்காட்டியதைப் போல, ஹாரங்கி 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றப்பட்ட சமயத்தில் அப்பொழுதிருந்த குடகு மாநிலத்தில் இருந்தது. எனவே மைசூர், தமிழ்நாடு ஆகிய மாநிலங்கள் அப்போது செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின் செயல் வரம்பிற்குள் அது வராது. ஹாரங்கி ஆற்றிலிருந்து காவிரிக்குக் கணிசமான நீர் வருவதால் அதனைப் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்ட ஆறுகளே கருதவேண்டும்.

பட்டியலில் சேர்க்கப்படாத ஆறுகளின் குறுக்கே மைசூர் அரசு மேற்கொண்டுள்ள ஹாரங்கி திட்டத்தையும் பிற திட்டங்களையும் கருதிப் பார்க்கும்போது, இந்த ஆறுகளின் கீழ் உள்ள ஆயக்கட்டு நிலங்கள் வரன்முறைபிற்றி விநியோகித்தால் தமிழ்நாட்டின் பாசன உரிமைகள் பாதிக்கப்படும் என்றும் தமிழ்நாட்டிற்குச் சேரவேண்டிய வரையறுக்கப்பட்ட நீர் கிடைக்காது என்றும் தமிழ்நாடு அரசு அச்சம் தெரிவித்துள்ளது.

மேலும், பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஆறுகளில் நீர்த் தேக்கம் கட்டுவதன் மூலமாகத் தேக்கிவைக்கப்படும் நீரின் அளவு 4,500 கோடி கன அடி என்றும், பாசனப் பரப்பளவு 1,10,000 ஏக்கர் என்றும் வரையறுக்கப்பட்டு தமிழ் நாட்டிற்கு அனுமதிக்கப்படும் வரையறை நீர்ப் பெருக்கினை 5 சதவீதத்திற்குமேல் மைசூர் நீர்த் தேக்கங்களில் நீரைத் தேக்கி வைக்குமாறு நிபந்தனை இருக்கும்போது 2,39,000 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள நிலங்களுக்குப் பாசனம் அளிப்பதும் 5,480 கோடி கன அடி நீரைத் தேக்கி வைப்பதும் பட்டியலின் கீழ் சேர்க்கப்படாத ஆறுகளின் கீழ் கண்டிப்பாக அனுமதிக்கப்படக் கூடாது. பட்டியலின்கீழ் வராத ஆறுகளில் ஆயக்கட்டுப் பரப்பளவை அதிகரிப்பது என்பது உடனடியாகக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.

நமக்கு இதுவரை தெரிந்துள்ள வரை மைசூர் அரசு நிறைவேற்றக் கருதியுள்ள செயற்குறிப்புகள் அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு பார்த்தால், காவிரிப் பள்ளத்தாக்கில் தேக்கப்படும் நீரின் மொத்த

1971 சூலை 8]

அளவு ஆயக்கட்டு மேம்பாடு குறித்த விவரங்கள் பின் வருவனவாக அமையும் :—

திட்டத்தின் பெயர்.	ஆயக்கட்டு.	தேக்கப்பட்ட நீரின் அளவு.
(1)	(எக்கர்கள்.)	(மி.க. அடி)
1 ஹேமாவதித் திட்டம்	1,00,000	21,700
2 ஹாரங்கி திட்டம்	75,000	15,800
3 கபினித் திட்டம்	1,26,000	60,000
4 சுவர்ணவதித் திட்டம்	7,000	3,400
	3,08,000	1,00,900
பட்டியலில் சேர்க்கப்படாத ஆறுகளில் கட்டப்பட்டுவரும் பணிகள்—		
(a) முடிக்கப்பட்டுள்ள பணிகள்	1,05,000	24,600
(b) நிறைவேற்றி வரும் பணிகள்	9,900	2,000
(c) நிறைவேற்றத் திட்டமிடப்பட்டுள்ள பணிகள்.	1,24,000	28,100
மொத்தம்	5,46,900	1,55,600

கடந்த சில ஆண்டுகளாக, குறிப்பாக 1961-ம் ஆண்டிற்கு பிறகு இந்தச் சிக்கலுக்குத் தீர்வுகாண தமிழ்நாடு மைசூர் அரசுடன் முனைந்து பேச்சுவார்த்தை நடத்திவந்த போதிலும், இதற்குத் தீர்வு காண வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றுவதைப்பற்றி மைசூர் அரசு தீர்மான முடிவு ஒன்றுக்கு 1960-ஆம் ஆண்டிலிருந்தே வந்திருப்பதே இதற்குக் காரணமாகும். தமிழ்நாட்டிற்குக் குறைந்த அளவு நீர் வழங்கப்பட வேண்டிய தேவையே அவசியமில்லை என்று அவர்கள் வாதித்ததுடன் மைசூரில் பாசனத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கான பணிகளையும் நிறைவேற்றி அதன் மூலம் அனுமதிக்கப்படும் நீரின் அளவையே குறைக்கும் நிலைக்கு வந்துள்ளது.

இத் தடைகளைக் களைவதிலும், தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் மைசூர் அரசிற்குள்ள கடமைகளை நிறைவேற்றும் வகையில் மைசூர் திட்டங்களின் விவரங்களை வகுப்பதிலும் மைசூர் அரசுக்கு உதவ தமிழ்நாடு அவ்வப்போது முன்வந்தது. ஆனால், மைசூர் அரசு இந்த உதவியை ஏற்க முன்வரவில்லை.

இதற்கிடையில் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள, காவிரியின் கிளை ஆறுகளின் குறுக்கே ஹேமாவதி, கபினி நீர்த் தேக்கத் திட்டங்களை மைசூர் அரசு முனைந்து நிறைவேற்றத் தொடங்கியுள்ளதாகத் தெரிய வந்தது. இத் திட்டங்களைப் பற்றிய முழு விவரங்களும் தமிழ் நாட்டுக்கு அனுப்பப்படவில்லை. 1892-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின் கீழ் குறிப்பிட்டுள்ளபடி தமிழ்நாட்டின் இசைவும் பெறப்படவில்லை. மேலும் இத்திட்டங்களுக்கு மத்திய நீர்-மின்சக்தி ஆணைக் குழுவின் தொழில் நுட்ப ஒப்புதலும் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், மைசூர் இத் திட்டங்களை நிறைவேற்றத் தொடங்கியுள்ளது. இந்திய அரசின்

[1971 சூலை 8]

ஒப்புதலுடனே ஒப்புதலின்றியோ, தமிழ் நாட்டுக்குத் தாம் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை, 1892, 1924-ஆம் ஆண்டுகளின் ஒப்பந்தங்களை அறவே புறக்கணித்து மைசூர் அரசு இத் திட்டங்களைத் தன் போக்கில் நிறைவேற்றத் திட்டமிட்டுள்ளது என மைசூர் அரசு பத்திரிகைகளில் வெளியிடும் அறிக்கைகளிலிருந்தும் அவர்களது சட்ட மன்றப் பேரவையில் வெளியிடும் அறிக்கைகளிலிருந்தும் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

1968 ஆகஸ்ட் திங்களில் அமைச்சர் நிலையில் நடந்த மாநாடு.

இரு மாநிலங்களுக்கிடையேயும் இச் சிக்கல் குறித்து நிலையான தீர்வு ஏற்படுவதற்காக மத்தியப் பாசன மின்சக்தி அமைச்சர் டாக்டர் கே. எல். ராவ் அவர்கள் 1968 ஆகஸ்ட் திங்களில் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டினார். இம் மாநாட்டில் தமிழகத்தின் தற்போதைய முதல் அமைச்சரும் அப்போது மைசூர் முதலமைச்சராக இருந்த திரு. வீரேந்திர பட்டில் அவர்களும் கலந்து கொண்டனர். ஆயினும் டாக்டர் கே. எல். ராவ் அவர்கள் ஹேமாவதித் திட்டம் பற்றியே விவாதம் நடத்தப்பட வேண்டுமென்ற வரையறையை விதித்தார். கபினி, சுவர்ணவதி, ஹாரங்கி திட்டங்கள் பற்றிய சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினைகள் பின்னரே விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று அவர் நிபந்தனை விதித்தார். டில்லியில் நடந்த விவாதத்தின்போது 1892, 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தங்களின் வரையறைக்குள் விவாதம் நடத்தப்படுவது சாத்தியமாக இருப்பதற்காக மைசூர் தமிழ்நாட்டிற்கு ஆற்றவேண்டிய கடமைகளை ஒத்துக் கொள்வதாக மைசூர் முதலமைச்சர் கருத்துத் தெரிவித்தார். ஹேமாவதி நீர்த் தேக்கத்தின் செயல் முறையை கிருஷ்ணராஜசாகர் திட்டத்துடன் சேர்த்து அவற்றிற்கான விதி முறைகளையும் நீர்த் தேக்க அளவையும் கூட மாநாடு விவாதிக்க முற்பட்டது.

இந்த விவாதங்களின்போது அழைக்கப்பட்ட ஆலோசனைகளை யொட்டி ஹேமாவதித் திட்டத்தின் விவரங்களை மேற்கொண்டும் வகுக்கப்பட வேண்டும் என்றும், ஆற்றின் நீர்ம் பெருக்கை 'இரண்டு மாநிலங்களும் சேர்ந்து கணிக்க வேண்டும் என்றும்' விவாதங்களின் இறுதியில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. தமிழ்நாடு இத் திட்டத்திற்குத் தமது இசைவளிக்கும் முன்னர் சில முக்கியமான விளக்கங்களும் உறுதிமொழிகளும் தனக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டது. இச்சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண்பதற்குரிய வாய்ப்புகள் மிக அருகில் இருப்பதாகவே அந்நிலையில் தோன்றியது.

இந்த விவாதங்களுக்குப் பிறகு, மைசூர் முதலமைச்சர் டில்லியிலிருந்து திரும்பி வந்தவுடன், பத்திரிகை நிருபர்களிடம் கூறியவை மிகவும் துரதிர்ஷ்டவசமானவையாகும் என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. மத்திய அரசின் இசைவு பெற்றே அல்லது பெறாமலோ ஹேமாவதி திட்டத்தை மைசூர் நிறைவேற்றும் என்று அவர் அறிவித்தார். மைசூர் சட்டமன்றப் பேரவையில் செய்யப்பட்ட அறிக்கைகள், மைசூர் முதல் அமைச்சரின் போக்கினை மேலும் உறுதிப்படுத்தின. மேலும், 1968 ஆகஸ்ட் திங்களில் ஹேமாவதி திட்டம் குறித்து புதுடில்லியில் நடத்தப்பட்ட விவாதங்களையொட்டி இம் மாநிலம் வேண்டிய உறுதி மொழிகளையும்

1971 சூலை 8]

விளக்கங்களையும் மைசூர் அரசு தெரிவிக்கவுமில்லை. இதற்கிடையில், ஹோமாவதியில் மட்டுமின்றி, தகராறில் உள்ள பிற மைசூர் திட்டங்கள் குறித்தும் ஒருதலையாக மைசூர் அரசு பணிகளை அவசர அவசரமாக மேற்கொண்டது. அதாவது கபினி, ஹாரங்கி, சுவர்ணவதி ஆகிய திட்டங்களும் மைசூர் அரசால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இத் திட்டங்கள் குறித்து தனியாகப் பின்னர் விவாதங்கள் நடத்தப்படும் என்று மத்திய அமைச்சர் கூறியிருந்துங்கூட, மைசூர் அரசு செவி சாய்க்கவில்லை. இத் திட்டங்கள் பற்றிய விவரங்கள்கூட தமிழ் நாட்டிற்கு அனுப்பப்படவில்லை. இன்னும் மோசமான நிலை என்ன வெனில், மைசூர் அரசு தனது வசதிக்கும் தன்போக்கான நலன்களுக்கும் ஏற்றபடி இத்திட்டங்களின் கொள்ளளவுகளை அவ்வப்போது மாற்றியமைத்து வந்தது.

தமிழ்நாடு இது குறித்து இந்திய அரசுக்கு அறிவித்தது. தீர்வு காணப்படுகிற வரையிலாவது. இதில் தலையிட்டு, இத்திட்டங்கள் குறித்த பணிகளை நிறுத்திவைக்க ஏற்பாடு செய்யுமாறு இந்திய அரசு வேண்டப்பட்டது. மாநிலங்களுக்கிடையிலான ஒப்பந்தங்களை மீறும் வகையில் இத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற மைசூர் அரசு முனைவது முறைகேடான செயல் என்பதுடன், இம் மாநிலத்திற்கு காவிரித் திட்டத்தின்கீழ் உள்ள பாசன நலன்கள் பெரிதும் பாதிக்கப் படுவதற்குக் காரணமாக அமையும். இரு மாநிலங்களாலும் நல்லெண்ணெய்துடன் செய்துகொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தத்தைப் பின்பற்ற வேண்டியதன் தேவையை மைசூர் அரசுக்கு இந்திய அரசு வலியுறுத்தி மைசூர் அரசு இத் திட்டங்களை மேற்கொண்டு நிறைவேற்றுவது தடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டது. பத்திரிகை நிருபர் களிடமும், சட்டமன்றப் பேரவையிலும், மைசூர் முதல்வரும் பிற அமைச்சர்களும் அளித்த விளக்கங்கள் மத்திய அரசின் நாட்டத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. தமிழ்நாடு தொடர்பாக மைசூர் அரசுக்குள்ள பொறுப்புகளுக்குப் பொருத்தமான வகையில் இந்தப் பிரச்சினைகள் குறித்து இணக்கமான ஒரு தீர்வு காணவேண்டும் என்ற விருப்பத்தை அவர்களுடைய அறிக்கைகள் காட்டவில்லை என்பதுடன், அவ்வாறு தீர்வு காண்பதற்குச் சாத்தக்கமாகவும் அமையவில்லை. மத்திய அரசும் நல்லெண்ணெய்துடன் இது குறித்து மைசூருடன் தொடர்பு கொண்டது. 1892, 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தங்களைப் பின்பற்று மாறு மைசூர் அரசை வேண்டிக்கொண்டு மைசூர் முதல்வருக்குத் தாம் எழுதப்போவதாகவும் மத்திய அரசு தமிழ்நாட்டிற்குத் தெரிவித்தது. மைசூர் அரசு அந்த ஒப்பந்தங்களை அனுசரித்து நடந்தால்தான் அவர்களது திட்டங்களுக்கு இசைவு அளிக்கப்படுவது குறித்து ஆலோசிக்கப்படும் என்றும் மத்திய அரசு குறிப்பிட்டது. இந்தியத் தலைமை அமைச்சரே தமிழ்நாட்டு முதல்வருக்கு எழுதிய நேர்முகக் கடிதத்தில் இந்தத் திட்டவட்டமான உறுதிமொழியை அளித்துள்ளார்.

எனினும், மத்திய அரசின் முயற்சிகள் பலன் அளிக்கவில்லை. மைசூர் அரசின் போக்கோ மேலும் மேலும் மோசமாகி வந்ததுடன் எதிர்த்து நடக்கும் வகையிலும் மாறியது. மைசூர் முதல்வர் மைசூர் சட்ட மன்றப் பேரவையில் 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தை வெளிப் படையாகக் குறை கூறினார். அதாவது, 1972-73-ஆம் ஆண்டுக்குள்

[1971 சூலை 8]

மைசூர்த் திட்டங்கள் நிறைவேற்றி முடிக்கப்படும் என்று அவர் தெளிவாகக் கூறினார். 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் மறு ஆய்வுக்கு வருவதற்கு முன்பு மைசூர் அரசு திட்டங்களை நிறைவேற்றிவிட்டு அவற்றைத் தமிழ்நாடு அரசும் மத்திய அரசும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய சூழ் நிலையை மைசூர் அரசு உருவாக்கி வருகிறது என்பது தெளிவாயிற்று.

மைசூர் அரசின் திட்டவட்டமான தப்பெண்ணப் போக்கு காரணமாகவும், பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் தீர்வு காண்பதற்கான வாய்ப்புகள் அறவே இல்லையென்று உணரப்பட்டதாலும், இத் திட்டங்களை மைசூர் அரசு ஒரு தலையாக நிறைவேற்றுவதால் தமிழ்நாட்டின் பாசன நலன்களுக்கு ஊறு விளையும் என்பதாலும், தமிழ்நாடு அரசு 1970 பிப்ரவரியில் 1956-ஆம் ஆண்டு மாநிலங்களுக்கிடையிலான நீர்த் தகராறுகள் சட்டத்தின் விதித் துறைகளின்கீழ், அச் சட்டத்தின்படி நியமிக்கப்படும் ஒரு நடுவர் மன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு இத்தகராறை அனுப்ப வேண்டுமென்று இந்திய அரசுக்கு எழுத வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. எனினும், இந்த நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு முன்னர் இப்பிரச்சினை குறித்துத் தீர்வு காண்பதற்காக மேலும் உள்ள வாய்ப்புகளை ஆய்வு செய்ய விரும்பி, முதலமைச்சர் நிலையில் மைசூருடன் உரையாடல்கள் நடத்த ஒப்புக்கொள்ளுமாறு தமிழ்நாடு அரசுக்கு இந்திய அரசு அறிவுரை கூறியது. மைசூர் அரசுடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்துவதில் ஏதேனும் பொருள் இருக்க வேண்டுமானால் கீழ்க்கண்ட இரண்டு முன்நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டியது இன்றியமையாதன என்று தமிழ்நாடு அரசு மத்திய அரசுக்குச் சுட்டிக் காட்டியது.

(a) மேற்கொண்டும் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தப்படும் வரை மைசூர் அரசு தனது திட்டங்கள் தொடர்பான பணியை நிறுத்த ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

(b) 1892, 1924-ஆம் ஆண்டு மாநில ஒப்பந்தங்களை அனுசரித்து நடப்பதாக மைசூர் அரசு உறுதியான வாக்குறுதியை அளிக்க வேண்டும்.

அதற்குப் பதிலளிக்கையில் இவ்விரு நிபந்தனைகளும் மைசூர் அரசுக்கு விதிக்கப்படும் என்றும், அப்பொழுதுதான் ஏற்கெனவே உள்ள மாநில ஒப்பந்தங்களின் செயல் வரம்புக்குள் மட்டும் மைசூர் அரசுடன் விவாதங்களை நடத்த இயலுமென்றும் தமிழ்நாட்டுக்கு இந்திய அரசு சுட்டிக் காட்டியது. அதன்மேல், இந்திய அரசுடன் ஒத்துழைப்பதற்காகவும், இருமாநிலங்களும் ஒன்றுக்கொன்று ஏற்கத்தக்க உடன்பாட்டைக் காண வேண்டியும் தமிழ்நாடு அரசு பேச்சு வார்த்தைகளுக்கு ஒப்புக்கொண்டது.

மத்தியப் பாசன—மின்சார அமைச்சரின் தலைமையில் தமிழ்நாடு, மைசூர், கேரளா முதலமைச்சர்களிடையே நான்கு முறை பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தன. தமிழ்நாட்டிற்குப் பின்வந்த மாநிலம் என்ற முறையில் காவிரி நீருக்கு கேரளாவும் உரிமை கொண்டாடியது என்ற காரணத்தை முன்விட்டு, கேரள அரசு இந்த விவாதங்களில் கலந்து கொள்ள அழைக்கப்பட்டது.

1971 சூலை 8]

இந்தக் கூட்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும், தமிழ்நாடு முதல் அமைச்சர் மாநில ஒப்பந்தத்தின் விதித்துறைகளுக்குள் உயர்ந்த அளவுக்கு மைசூருடன் ஒத்துப்போவதற்கும் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையுடன் இருப்பதற்கும் முயன்றார். என்றாலும், 1892, 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தங்களின்கீழ் மைசூர் அரசு தனது பொறுப்புகளை முழுமையாக மறுத்ததால், உடன்பாடு எதையும் காண இயலவில்லை. இந்தக் கூட்டங்கள் எதிலும் அது முடிவுற்றபோது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைக் குறிப்புகளில்கூட கையொப்பமிட இயலவில்லை என்பது அப்போதைய அவல நிலைமையினைக் காட்டுகிறது.

1970 அக்டோபர் 27-ஆம் நாள் அன்று சென்னையில் இறுதிப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தப்பட்டன. இந்த நிலையில், பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் தீர்வு காண்பது என்பது இயலுமா என்பதை மதிப்பிடும் பொருட்டு, இந்திய அரசு மத்தியச் சட்டத் துறைச் செயலாளரை அக் கூட்டத்திற்கு அழைத்திருந்தது. ஆனால், உடன்பாடு எதுவும் காணப்படுவதாக இல்லை. அதற்கு மாறாக, கருத்து வேற்றுமைகள் அதிகரித்தன. இரு மாநிலங்களுக்கிடையிலான கருத்து வேற்றுமை தீர்க்க இயலாதனவென்று மத்திய பாசன-மின்சக்தி அமைச்சருக்குத் தெளிவாகியது. மாநாடு முறிந்தபிறகு மத்திய அமைச்சர், அவரது நிலையில் இத் தகராறு தீர்க்கப்படும் என்பது இயலாது என்று தாம் உணர்வதாகவும், எனவே பேச்சு வார்த்தைகள் முறிந்துவிட்டது பற்றித் தாம் மத்திய அரசுக்கு அறிவிக்கப் போவதாகவும் கூறினர்.

இந்த நிகழ்ச்சிகள் காரணமாக இப் பிரச்சினையை நடுவர் மன்றத்தின் தீர்ப்புக்குவிட இந்திய அரசு உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளுமென்று தமிழ்நாடு எதிர்பார்த்தது. பேச்சு வார்த்தைகள் பலனளிக்காத காரணத்தால் இப்பிரச்சினையை நடுவர் மன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு விடவேண்டியதன் அவசியத்தை இந்திய அரசுக்கு முறையாக நினைவுபடுத்தப் பட்டது. இதற்கிடையில் மைசூர் தனது திட்டங்களை விரைவாக நிறைவேற்றிவருவதாகத் திடுக்கிடும் அறிக்கைகள் பெறப்பட்டன. மோசமாகி வரும் நிலைமையைக் குறித்தும் தமிழ் நாட்டின் பாசன நலன்களைப் பேண அவசர நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்கான தேவை பற்றியும் தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் தலைமை அமைச்சருக்கு எழுதினர். இந்த நிலையில், மேலும் ஒருமுறை கூடிப் பேச வேண்டுமென்று மைசூர் முதல்வர் திரு. வீரேந்திர பட்டில் அவர்கள் தெரிவித்த புதிய கருத்துபற்றி தமிழ்நாடு முதலமைச்சரின் கருத்துக்களைத் தலைமை அமைச்சர் அறிய விழைந்தார். மைசூர் அரசின் கருத்தைத் தமிழ்நாடு அரசு மறுத்தது. ஏனெனில், தமிழ்நாட்டின் இரண்டு அடிப்படைக் கோரிக்கைகளை ஏற்க மைசூர் அரசு மறுக்கிறது. அதாவது, இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் வரையில், இத் திட்டங்கள் தொடர்பான பணிகளை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும். 1892, 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தங்களை அனுசரித்து நடப்பதாக மைசூர் அரசு வாக்குறுதி அளிக்க வேண்டும். மேற்கொண்டும் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்துவதால் எந்தப் பலனும் கிட்டாது என்று தமிழ்நாடு உணர்ந்தது. அவ்வாறு பேச்சுவார்த்தை நடந்தால் மைசூர் தனது திட்டங்களை விரைவாக முடிக்க அதற்கு அவகாசம் அளிப்பதேயாகும்,

[1971 சூலை 8]

தமிழ்நாடு முதல்வர், இந்த நிலைமை அவசர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தென்பதையும், பன்னெடுங் காலமாக நிலவும் பாசன நலன்கள் பாதிக்கப்படுவதையும் தலைமை அமைச்சருக்கு மீண்டும் மீண்டும் நினைவுபடுத்தி வந்துள்ளார். இதுவரை இந்திய அரசிடமிருந்து மன நிறைவளிக்கும் பதில் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

இப்பிரச்சினை குறித்து தற்போது உண்மையாகவே கவலையும் அச்சமும் ஏற்படக் காரணம் உண்டு. ஏனென்றால், இத் தகராறைத் தீர்த்து வைக்க ஒரு நடுவர் மன்றத்தை நியமிக்க வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு கேட்டுக்கொண்டு பதினெட்டுத் திங்களுக்கு மேலாகி விட்டது. இந்த இடைக் காலத்தில் மைசூர் தனது திட்டங்களை விரைவாக நிறைவேற்றி வந்துள்ளது. நடுவர் மன்றத்திற்கு இப் பிரச்சினையை விடுவதில் மேலும் தாமதமானால், மைசூர் அரசு தனது திட்டங்களை விரைவாக நிறைவேற்றி முடித்து விடும். அந்த நிலையில் நடுவர் மன்றம் நியமிக்கப்பட்டால், அதனுடைய ஆய்வு வரம்பு சுருக்கப்பட்டிருப்பதை அது உணரும். எந்தப் பிரச்சினை குறித்துத் தீர்ப்புக் கூற வேண்டுமோ அது அற்றுப் போய், நிறைவேற்றி முடிந்துவிட்ட ஒரு காரியத்திற்கு அது இசைவளிக்க வேண்டியவரும். அதனால் ஏற்படக்கூடிய துயரவிளைவுகள் சொல்லில் அடங்கா.

தமிழ்நாடு அரசால் வேண்டப்பட்ட நடவடிக்கை முறை, எல்லாத் தரப்பினரின் நலன்களையும் பாதுகாப்பதற்காக நியாயமானதும் கௌரவமானதும் நீதிக்கோட்பாடுகளுக்கு இணக்கமானதுமாகும். 1892, 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தங்களின்கீழ் தமிழ் நாட்டுக்கு உரிய தனது பொறுப்புகளை மைசூர் ஒப்புக்கொண்டுள்ளதாக மைசூர் ஆளுநரே கருத்து தெரிவித்துள்ளார். ஆனால், மைசூர் மீண்டும் அதற்குள்ளாகவே தனது போக்கை மாற்றியுள்ளது.

மைசூர் அரசு தனது திட்டங்களை நிறைவேற்றி, 1924-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின்கீழ் தனக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள நலன்களை அனுபவிப்பது இயலுவதற்காக மைசூருடன் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்பதே எப்போதும் தமிழ்நாட்டின் எண்ணமாகும். ஆனால், மாநிலங்களுக்கிடையிலான இரண்டு ஒப்பந்தங்களின் மூலம் உத்தரவாதமளிக்கப்பட்ட நீண்ட நாடைய பாசன நலன்கள் குறித்த மைசூர் அரசின் பொறுப்புகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனை உள்ளது. மைசூர் அரசின் திட்டங்களை எதிர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தமிழ்நாட்டிற்கு எப்போதுமே இல்லை. மைசூர் மாநிலம் நலமுடன் வாழ வேண்டுமென்பதே தமிழ்நாட்டின் விருப்பம். சட்ட மன்றப் பேரவையில் நமது முதல்வர் பல தடவைகள் இதைத் தெளிவாக்கியுள்ளார். மைசூர், தான் நிறைவேற்ற இருக்கும் திட்டங்கள் பற்றிய முழுத் தகவல்களைத் தமிழ்நாட்டிற்குக் கொடுக்காமலும், நமது இசைவைப் பெருமலும், திட்ட ஆணைக்குழுவிடமிருந்தும் இந்திய அரசிடமிருந்தும் ஒப்புதலைப் பெறாமலும் அத் திட்டங்களை மைசூர் தன்போக்கிலும் எதிர்க்கும் வகையிலும் நிறைவேற்றி வருவதைத்தான் தமிழ்நாடு அரசு ஆட்சேபிக்கிறது.

இப்பிரச்சினையில் தமிழ்நாட்டை ஒரு தரப்பினராகக் கூட ஏற்பதற்கு மைசூர் அரசு தயாராக இல்லை என்பது தற்போதைய நிலையாகும். இது மிகவும் கவலை அளிப்பதொன்றாகும். உண்மையில்

1971 சூலை 8]

எந்தத் தகராறுமே இல்லையென்று கூட மைசூர் கூறுகிறது. மைசூர் மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் வேண்டுவ தெல்லாம் தங்களது திட்டங்களுக்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்பதே என்றும், தமிழ்நாட்டை அவர்கள் அது குறித்துக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்றும் அப்போதைய மைசூர் முதல்வர் கூறியுள்ளார். இந்தப் பிரச்சினை குறித்து மைசூரின் மனப்போக்கு இவ்வாறு இருப்பின், இப்பிரச்சினை குறித்துத் தீர்வு காண வாய்ப்பில்லை என்பதுடன், பரஸ்பரப் பேச்சு வார்த்தை களால் எந்தவிதப் பலனும் கிட்டாது என்பதும் நாம் உடனே உறுதியாக உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

பன்னெடுங்காலமாகவே, அதாவது, முற்காலச் சோழர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்தே காவிரி ஆற்றின் பாசன நலன்களை தமிழ் நாடு துய்த்து வருவதால் அதில் தமிழ்நாட்டிற்கு உரிமையுண்டு. இவ்வுரிமை, வாலாயமாகப் பலன் துய்த்து வந்தவர்கள் என்ப தாலும் கீழ்ப்பகுதிகளில் நிர்ணய ஆற்றநீர் உரிமைகளைப் பெற் றிருந்தவர்கள் என்பதாலும் மேலும் உறுதிப்படுகின்றது. மைசூர் திட்டங்கள் கட்டி முடிக்கப்பட்டால், தமிழ்நாட்டிற்குக் கிடைக்கும் நீரின் அளவு குறைந்துவிடும். சுமார் 160 கோடி கன அடி நீர், அதாவது, ஆண்டுதோறும் பாசனத்திற்காக தற்போது நாம் பெற்றுவரும் அளவில் பாதிக்கு மேலாகக் குறைந்துவிடும். இதன் விளைவாக தமிழ்நாட்டில், முக்கியமாக, தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டங்களில் உள்ள 5 லட்சம் ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட நிலங்கள் வறண்டு போய்விடும். மேலும், கயவாய்ப் பகுதிகளில் வேளாண் மைப் பணிகளைத் தொடங்குவதில் பெரிதும் தாமதமேற்படும். நவீன வேளாண்மை முறைகள், ஆராய்ச்சி இவற்றின் மூலம் இரு போக விளைச்சல் திட்டம் படிப்படியாக நீட்டிக்கப்பட்டு வருகிற இந்த நேரத்தில், ஒரே ஒரு போகம் மட்டுமே தமிழ்நாட்டு உழவர்கள் விளைவிக்க வேண்டியவரும். அப்போது, பசுமைப் புரட்சி அதன் முனையிலேயே கிள்ளியெறியப்பட்டுவிடும். தமிழ்நாட்டு நெற்களஞ்சியம் என்று புகழப்படும் தஞ்சை மாவட்டமானது முற்றிலும் நசித்துப் போய்விட்டாவிட்டாலும் அதற்குப் பன்னெடுங் காலமாகக் கிடைத்துவரும் விளைச்சல் குன்றிவிடும்.

எனவேதான், காவிரி நீர்ப் பிரச்சினை குறித்துத் தமிழ்நாடு பெரிதும் கவலையும் கலக்கமும் கொண்டுள்ளது என்பதில் வியப் பில்லை. இந்தப் பிரச்சினை இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், அதன் வாழ்வுப் பிரச்சினையாகும். மைசூர் நலமுடன் வாழ வேண்டும் என்று விழையும் அதே நேரத்தில், தமிழ்நாடு பன்னெடுங் காலமாக அனுபவித்து வந்ததால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு, ஒரு ஒப்பந்தமல்ல, இரு ஒப்பந்தங்களால் முழு நிறை ஒப்புதல் அளிக்கப் பட்ட தனது நியாயமான உரிமைகளைக் கட்டிக்காத்துக்கொள்ள விரும்புகிறது.